

beviisning, at naar der er god Villie og sand Interesse paa begge Sider, vil det være muligt at finde et Grundlag for en Overeenskomst, som tilfredsstiller de Fordringer, som jeg nylig har nævnt.

Ved de Bestemmelser, der i Udvalgets Indstilling ere opstillede for Afløsningen af den saakaldte „militaire Servitut“, er der gjort en Række Forandringer, som stemme med de Ansøgnelser, der bleve udtalte her ved første Behandling, Endringer, der ikke gribe ind i den hele Ordning, men kun søge at give den en noget mere tilfredsstillende Skikkelse, og som navnlig gaaer ud paa at lette Afløsningen for de private Grundeiere. Jeg skal erindre om, at istedetfor de faste Sæiser i Lovudkastet have vi givet Taxationscommissionen frie Hænder; vi have fastsat en vis Procentandeel af den udfundne Værdiforhøielse som Vederlag og givet lettere Regler med Hensyn til Prioriteringen; vi have borttaget den Bestemmelse, der gik ud paa, at de udstedte Reverser uden videre skulde opsiges. Disse forssjellige Endringsforslag ere saavel den høitærede Krigsminister som Finantsminister villig gaaede ind paa. Forsvørigt er det vor Tanke, at Regjeringen skal med Hensyn til den Plan, der bliver at lægge for Behyggelsen af de private Grunde, i mange Henseender have frie Hænder. De Grundtræk, der ere udtalte i vort Forslag, angaae kun det Væsentligste og Nødvendigste, idet vi forsvørigt ansee det for rigtigst, at det overlades til Regjeringen nærmere at bestemme, hvor detailleret den hele Plan skal være, og navnlig at bestemme, hvorvidt det er nødvendigt forud at angive de Gader, der som Radier fra Byens Centrum skulle skære de private Grunde; det bliver overladt til Regjeringen selv at gaae i saa stor Detail hermed, som den selv maatte ansee det for nødvendigt, væsentlig af Hensyn til den tilkommende Behyggelse af Statens Grunde. Den samme Frihed have vi ønsket at overlade Regjeringen med Hensyn til den Expropriation, der maatte blive nødvendig. Vi have ikke været istand til at opstille nogen sikker Beregning om,

hvad denne Expropriation vil beløbe sig til; men vi lægge denne Sag med fuldkommen Tryghed i Regjeringens Haand, idet vi ere overbeviste om, at Regjeringen ikke vil gjøre nogen Udgift, der ikke paa den ene Side maa ansees for absolut nødvendig, og paa den anden Side finder sin Dækning, ja, mere end sin Dækning, ved det Vederlag, der indkommer fra de private Grundeiere.

Med Hensyn til min egen Opfattelse af det omtvistede Spørgsmaal angaaende Indskrænkningen i Bygningsfriheden for de private Grunde skal jeg nøies med her at henvise til, hvad jeg har udtalt ved første Behandling, og til hvad jeg har søgt, saa skarpt som jeg formaaede, at udvikle i min Mindretalsbetænkning. Jeg troer at kunne henholde mig dertil, idet jeg haaber, at de der ansørte Betragtninger ville være stærke nok til ved deres egen Vægt at gjøre sig gjældende. Det vilde desuden være misligt for mig paa samme Tid at optræde som Fleertallets Ordspøer og som Talsmand for min egen afvigende Mening, og det vil altsaa kun være, hvis min Udvikling skulde møde særlig Modsigelse, at jeg vil vende tilbage til den.

Jeg skal nævne, at efterat Udvalget var blevet færdigt med sine Arbejder, er dets Opmærksomhed bleven henledet paa forssjellige mindre Unøiagtigheder, som findes i vore Forslag. Naar de Herrer tage Betænkningen for Dem og see i sidste Afdeling, som jo er et Slags ophævende Bilag, der viser, hvorledes Loven vil komme til at see ud, hvis Fleertallets Endringsforslag vedtages, og naar De da ville see paa sidste Side, da er der et Par Unøiagtigheder, som vi, som sagt, senere ere blevene opmærksomme paa. Saaledes skal jeg fremhæve § 7, hvor der staaer nævnt: „Det hele i § 8 ommeldte Areal“, hvilket ikke er correct; at der i § 8 er Tale om „bemeldte Fæstningsværker“, uden at de iforveien have været nævnte, hvilket ligeledes er ucorrect; at der i sidste Stykke staaer Tale om „Regjeringen“ som den, der skal stadfæste Planen, imens der et andet Sted er sagt, at det er